

Олег Майборода

А ТИ ЗНАЄШ, ЩО Я ЗНАЮ...

Веселі казки, вірші, загадки

Чому у Зайця довгі вуха

Колись давно у Зайця були зовсім малесенькі вуха. Не більші за листочок конюшини. Заєць ними дуже милувався і часто бігав на річку – дивитися на своє відображення. От одного разу біг він так на річку і зустрів біля калюжі, яка утворилася після дощу, маленьких зелененьких жабенят.

– Ану геть з дороги, малеча! – заграмав на них. – Хіба не бачите, хто я такий?

– Ква, – сказали жабенята, – нам це зовсім невідомо, тому що ми сьогодні тільки з пуголовків на жабенят перетворились.

– Ну то ж знайте, – говорить Заєць, – що це я – найстрибучіший у цілому світі.

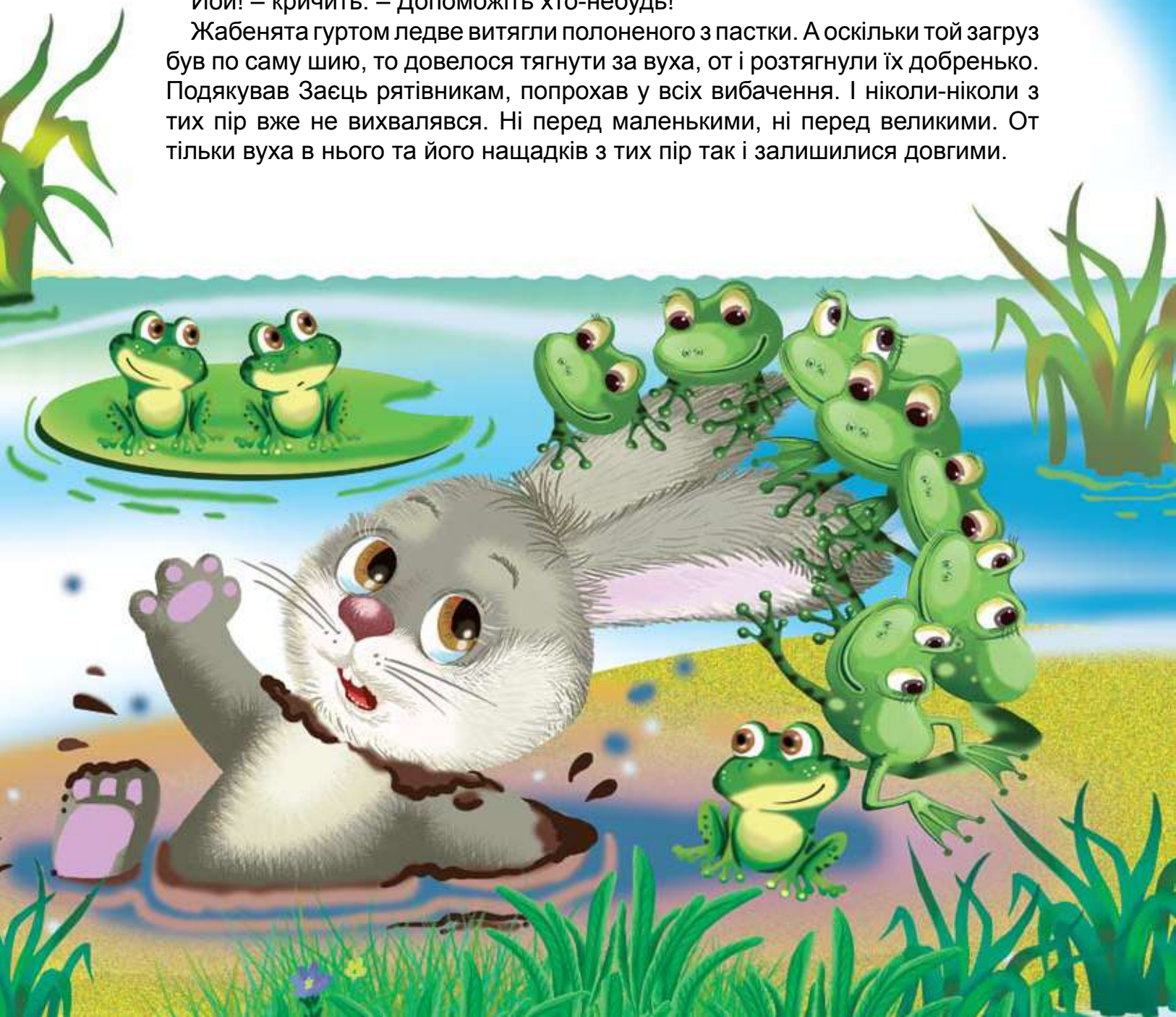
– Ква, – знову сказали маленькі жабенята. – Доведіть!

– Не вірите, – крикнув Заєць, – то ж дивіться!

Та я-а-ак перестрибне через калюжу. А вірніше сказати, не дострибне. Бо загруз у багнюці на самій її середині.

Йой! – кричить. – Допоможіть хто-небудь!

Жабенята гуртом ледве витягли полоненого з пастки. А оскільки той загруз був по саму шию, то довелося тягнути за вуха, от і розтягнули їх добренько. Подякував Заєць рятівникам, попрохав у всіх вибачення. І ніколи-ніколи з тих пір вже не вихвалявся. Ні перед маленькими, ні перед великими. От тільки вуха в нього та його нащадків з тих пір так і залишилися довгими.

Як черепаха Різдво зустрічала

Ціле літо і майже всю осінь Черепаха готувалась до Різдва – робила зі шматочків паперу різдвяну зірку, яку потім прикрасила кольоровими стрічками.

– Хух, – сказала Черепаха, – нарешті все готово. А тепер можна трохи перепочити.

І лягла спати, щоб прокинутись на Різдво... Та коли розплющила очі після сну, то побачила... вкриту зеленою травичкою землю, метеликів, що пурхали поміж жовтими кульбабками.

– Як гарно, – зраділа Черепаха, – он воно яке Різдво!

Узяла зірку й пішла колядувати. Зустріла Білочку, що сушила гриби.

– А поколядувати можна? – звернулась до неї.

Білочка здивувалась: «Та хіба-а-а...». А потім подивилась на щасливу Черепаху і про все здогадалась.

– Та колядуй, звичайно!

І Черепаха почала: «Покотилась коляда, на всі боки погляда. Хто її впізнає, той свято зустрічає!»

– Гарна колядка, – сказала Білочка. – Ось, візьми грибочків...

Багато до кого потрапила Черепаха того дня і прийшла додому з повною торбою гостинців. І ніхто-ніхто з неї в лісі не сміявся, бо всі розуміли, що кожен має право на Різдво, навіть у будь-яку пору року.

Про дві насінини

Дві насінини лежали на підвіконні й грілися на сонці. Цілу зиму вони жили в сірниковій коробці, а коли прийшла весна, господарка витягла їх на світ божий перед посадкою. Зовні вони були дуже схожі одна на одну. Невеличкі такі, довгенькі, з гострими кінчиками. Словом, нічого дивного, адже вони були сестри. Але все ж таки й відрізнялись одна від одної.

– Як добре! – казала одна насінина. – Скоро нас посадовлять у землю. Ми станемо рости та зовсім скоро будемо приносити радість людям.

– Пхе, – сказала друга насінина, – «радість людям». Та ти хоч знаєш, що як тільки нас посадовлять у землю, то одразу ж нас почне поливати холодний дощ, висувати спека, та ще й вітер намагатиметься зламати. Я вже не кажу про гусінь, яка стане об'їдати наше листя. Е ні, нема дурних. Я краще тут залишусь! – посунулась на край підвіконня та й упала просто в шпаринку плінтуса. Першу насінину посадовили в садочку, з неї виросла гарна квітка. Всі, хто її бачив, казали: «Яка краса!». А другу насінину з'їла миша та довго потім ще розповідала всім, яка несмачна та гірка їй попалась насінина.

Важлива робота

Маленький пластмасовий іграшковий самоскид стояв у пісочниці зовсім один. Усі діти порозбігались по домівках на обід, кожен зі своєю іграшкою, а про нього забули.

– Ну от, – подумав самоскид, – раз я нікому не потрібен, то поїду шукати собі іншої роботи.

І покотився собі по дорозі. Аж тут побачив величезного самоскида, який віз пісок у кузові.

– Прошу вибачення! – щосили забібікав маленький самоскид. – Скажіть, будь ласка, куди ви їдете?

– Я їду на будівництво нового багатоповерхового будинку, – поважно відповів великий самоскид. – Адже без піску, який я везу, там усе зупиниться.

– А можна і я з вами? – попрохав маленький самоскид великого.

– Ну що ж, – погодився той, – давай, спробуй...

На будівництві був саме розпал роботи. Кожна машина або кран виконували своє завдання. Маленький самоскид кинувся був допомагати, але тільки усім заважав.

– У мене нічого не виходить, – жалівся маленький самоскид великому.

– У кожного своя важлива робота, – відповів йому великий. – Навіть у тебе.

– Я, здається, все зрозумів! – радісно забібікав маленький самоскид і поїхав возити дітям пісок у пісочниці – виконувати свою важливу роботу.

Козеня

У козенятка прорізались ріжки. Як воно раділо! І на radoщах стрибало по двору.

– Ме-ке-ке! З ким би погратись, ріжками побуцатись? – аж тут побачило Кошенятко.

– Давай гратися! – звернулось до нього. – Я буду тебе буцати своїми новенькими ріжками.

– Ня-я-яв! – перелякано занявчало кошеня і прожогом вилізло на паркан.

– Ну як хочеш! – знизало Козеня плечима і пострибало далі. А назустріч йому качечка з каченятами на річку йдуть плавати.

Козенятко до них:

– Давайте гратися! Я буду вас усіх буцати новими ріжками!

– Ках-ках! – закричала Качка. – Всі негайно за мною! – і втекла разом зі своїми дітьми якнайдалі.

– Чому це й качечка не хоче зі мною гратися? – подумало Козеня, аж доки не побачило здоровезного пса, який саме сидів біля своєї буди.

– Ось хто зі мною пограється! – зраділо Козеня. – Можна, я буду буцати своїми...

– Р-р-р! – грізно загарчав пес, не даючи договорити Козеняті. – Я зараз тебе!..

Козеня не стало слухати, що хотів був сказати йому пес, і щодуху побігло додому. Вдома мама-Коза напоїла його молоком і дала м'яча. А коли козеня вибігло з ним у двір і запропонувало всім погратися, то і Кошенятко, і качка з каченятами, і навіть здоровенний пес із радістю на те погодились.

Як гадаєш, чому?

Ліниве ведмежа

Ох і ліниве ведмежа росло у матусі й татка ведмедів! Усі ведмежата як ведмежата – навчаються різних корисних наук, що можуть стати в пригоді у лісі: розрізняти отруйні та їстівні гриби і ягоди, лазити швидко по деревах, уникати різних незнайомців, що заходять у ліс. І ще багато чого корисного. А це знай собі лежить у холодочку та ще й комизиться, якщо йому замість смаколиків борщ запропонують.

Аж ось одного разу батьки-ведмеді вирушили до сусіднього лісу родичів провідати, а ведмежа вдома залишили.

– Ура! – зраділо воно. – Зараз поїм та буду байдики бити.

І одразу ж полізло до комори – туди, де татко вчора приніс велику дубову колоду, єдиний отвір у якої був щільно заліплений воском.

– Медом пахне... – принюхалось ведмежа, віддираючи віск.

– З-з-з! – із отвору почав вилітати рій сердитих бджіл, який татко-ведмідь планував віднести на свою пасіку.

– А-а-а! – зарепетуvalo ведмежа, тікаючи з хати. За ним летіли розлючені бджоли і жалили у ніс та вуха. Скиглячи, ведмежа заскочило у річку і сиділо там до тих пір, поки батьки не повернулися увечері та не визволили його... З опухлим носом та очима, повними сліз, ведмежа пообіцяло гарно вчитися та ніколи не лінитися. І таки дотримало свого слова.

Ось так!

Бегемотик і Дух моря

Бегемотик сидів на березі моря й гірко плакав. Раптом чує, як хтось із води до нього звертається:

– Ти чого, маленький, сльози ллєш? Море і так солоне.

– Мене... мене товстунцем дґаґнять... А ще – незґрабою... – відповів бегемотик, а потім додав здивовано:

– А хто це мене запитує?

– Я – Дух моря, – відповів голос, – і можу тобі допомогти.

– Правда?! – вигукнув бегемотик. – Я на все зґоден!

– Тоді, – продовжив голос, – слухай мене уважно. Бачиш он, ген-ген, велику пальму? Ти мусиш принести мені чарівний кокос, що росте у неї на верхівці. З його молока я зварю тобі чудесну мікстуру, скуштувавши якої, ти миттю станеш струнким та спритним бегемотиком.

– Як же я дістану того кокоса, якщо він росте так високо?!

– А для цього роби кожного ранку фізичну зарядку, знай у їжі міру і слідкуй за режимом дня, – сказав Дух моря.

Дуже кортіло бегемотику миттю стати струнким та спритним, тому він завзято почав виконувати поради Духа моря. Дуже важко йому було спочатку. Але він не здався і дійсно через деякий час зміг дістати кокос із пальми. А коли дістав, то зрозумів, що це він сам зміг зробити, і що ніякі Духи моря з їх мікстурами йому більше не потрібні. І радісно побіг додому. А з моря йому услід дивився Дельфін і весело сміявся.

Як цвіркуну допомагали

На городі в діда Гната жив цвіркун. Та не простий, а справжній скрипаль. Вмоститься, бувало, на капустяний листок, дістане свою маленьку скрипочку і...

– Зум-зум-зум, зум-зум-зум! – весела мелодія розливається по всьому городу.

– Ну і музикант – справжній маестро! – скаже тоді дід Гнат.

Та не всі раділи від тієї музики. Особливо ненавиділа її гадюка, яка жила у норі під старою грушею.

– Ну с-с-стривайте, – сичала вона. – Я вам покажу веселих пісеньок.

І одного разу, коли цвіркун спав, вона щось тихо прошепотіла йому на вухо. Тож коли він прокинувся, не зміг пригадати жодної ноти.

– Як же я тепер без них заграю! – зажурився.

Аж раптом **ДО**щик крапати став:

– Візьми від мене ноту, – гукає.

– І від мене! – виткнулася з грядки червона **РЕ**диска.

– Бери мою також! – зашелестіла вітами **МІ**моза.

Прилетів **ФА**зан.

– Тримай, друже, даруночок, – туркоче.

Ква**СОЛЬ**ка простягнула свої зелені кучеряві вусики:

– Я також музику люблю!

Навіть **ЛЯ**щ, який жив у річці, передав від себе ноту. А дід Гнат приніс свою у **СІ**ні.

– Ура! – зрадів цвіркун-скрипаль. – Я згадав усі ноти!

І заграв знайому всім пісеньку:

– Зум-зум-зум, зум-зум-зум!

– С-с-с-с! – мов пробите колесо, засичала гадюка і втекла.

А щасливий музикант довго ще грав для друзів на своїй скрипочці...

Про Романчика та Кажанчика

Жив та був собі хлопчик Роман, якого зазвичай усі називали Романчиком. Слухняний, треба сказати, був хлопчик. Бешкетував тільки у крайніх випадках. Одна була в нього біда: він боявся темноти. Так-так, і тому, коли ввечері його вкладали спати, то завжди залишали бодай трішки світла та вмикали нічника. Одного разу, коли Романчик лежав у своєму ліжку і марно намагався заснути, хтось тихо постукав у шибку вікна.

– Хто там, – запитав Романчик, – мені спати заважає?

– Дуже дивно, – сказав чийсь голос, – спати при світлі. Це ж дуже страшно!

– І нічого не страшно, – відповів хлопчик. – Навпаки – дуже страшно спати у темряві!

– Хи-хи! – засміявся хтось. – Та темрява – це ж саме те, що треба нам, кажанам! – І Романчик побачив невеличкого кажана, який висів догори ногами на вікні та вів бесіду з ним.

– А мене звати Кажанчик, – сказав кажан, – і я дуже боюсь світла. Адже ми нічні тварини і вдень, щоб його не бачити, спимо.

– То виявляється, що темряви можна не боятися! – сказав хлопчик.

– І світла також! – радісно вигукнув Кажанчик і полетів у своїх справах.

А Романчик сміливо вимкнув нічника і солодко заснув.

Пригода з краплинкою

– Увага-увага! – попереджала матуся-Хмара своїх діточок-краплинок. – Скоро дощ – усім приготуватися!

– Ура-ура! Дощ! Дощ! – радісно закричали сестрички-краплинки, а це означало, що настав час пролитися на землю. А найбільше раділа найменшенька краплинка, яка була настільки маленька, що всі її називали Крихітка. У неї це була перша подорож, і тому вона так розхвилювалась, що не втрималася на матусі-Хмарі та впала дотолу раніше за всіх.

– Що я накоїла?! – тільки і встигла подумати, як опинилася просто на... носі у Песика.

– Бррр! – сказав Песик. – А що, хіба дощ починається?

– Ні, це ніякий не дощ, – тихо сказала Крихітка. – Просто я відстала від своїх сестричок. І тепер вони стануть справжнім дощем, який поллє землю, а я, а я...

І Крихітка заплакала.

– Ніколи не бачив, щоб краплинка плакала, – здивувався Песик. А потім додав:

– Я відвезу тебе до дівчинки Наталочки, яка вже зовсім велика, бо ходить до середньої групи дитячого садка. Вона тобі обов'язково допоможе.

– Не хвилюйся, маленька, – заспокоїла гостю дівчинка. А потім звернулась до сонечка.

– Сонечку, допоможи, будь ласка, повернути краплинку на небо! Сонечко торкнулось своїм теплим промінчиком Песикового носа, і краплинка раптом відчула, що летить парою просто до матусі-Хмари.

– Дякую вам! – заукала згори.

– До зустрічі під дощем!

Просто скоринка

Василько гуляв по алеї парку та їв бутерброд із ковбасою. З'їв увесь – лише скоринку хліба кинув долі. Раптом бачить – перед ним наче з-під землі виріс невеличкий дідусь із білою борідкою.

– І чого це ви, юначе, хлібом розкидаєтесь? – запитує строго так.

А Василько відповідає:

– Та це ж просто скоринка!

– Просто скоринка?! – гнівно перепитав дивний дідусь. – Ну-ну... – додав, примружуючи очі, і зник так само, як і з'явився.

Потемніло все навкруги. Великі чорні хмари почали посипати снігом землю і скоро накрили її, наче білою ковдрою. А Василько тієї ж миті перетворився на маленького горобчика.

– Як же холодно мені, – подумав. – А ще голодно... Зараз хоча б крихту хліба, або ту скоринку, яку покинув...

Почав було її шукати і лапками сніг відгортати, та хіба ж під його товстелезним шаром щось знайдеш? Дивиться – конячка іде.

– Допоможіть скоринку відрити, яку я викинув!

– Ні, – сказала конячка. – Буде тобі, невігласу, наука. – І пішла собі.

Зовсім Васильку-горобчику голодно стало. А ще більше – соромно. І він зацвірінькав щосили:

– Я більше не буду хліб кидати!

І тут враз пропав увесь сніг. Сонце розігнало чорні хмари. Василько – тепер уже знову хлопчик – підібрав скоринку хліба, дбайливо загорнув у носовичок і обережно поклав до кишені...

Сандалик загубився

Вийшла Марічка у двір погуляти. Дивиться – сандалик лежить одненький. Синій такий, а на боці жовта блискавка намальована.

– Дивно, – подумала Марічка, – лежить собі, а господар його, може, з ніг збився шукати.

Дивиться, а повз неї кицька біжить.

– Шановна кицю, чи не загубили ви сандалика, бува? – запитала в неї.

– Ням! – відповіла кицька. – У мене лапки з кігтиками – куди завгодно можу залізти, і сандалики мені тільки б заважали. Он у Песика запитай – може, то його, а мені час утікати.

І кицька миттю влізла на дах...

– Гав! – сказав Песик. – Ми, собаки, взуття не носимо, а гриземо. Запитай краще у Півника.

А Півник похвалився своїми шпорами на ногах і сказав, що йому й босим ходити дуже зручно.

– Хм... – задумалася Марічка. Аж тут побачила Тарасика, який сидів на лаві, взутий на одну ногу.

– Ось ти де! – закричав Тарасик, побачивши сандалика в руках у Марічки.

– А спасибі де? – з докором сказала дівчинка.

– Ой, вибач, – зашарівся Тарасик. – Велике тобі спасибі! А то я, бачиш, грав у футбол, та так вдарив по м'ячу, що сандалик злетів з ноги у невідомому напрямку. І якби не ти, так би й пішов додому наполовину взутим.

А сандалик повернувся до свого брата і всім своїм виглядом дав зрозуміти, як добре знову опинитися на своєму місці.

Не просто Їжак

Їжак із рюкзаком на спині бадьоро тупотів по стежині. Бачить – Зайчик на порозі своєї хатки сумний сидить.

– Чого журишся, Вуханчику? – запитав його.

– Та, розумієш, ніяк двері не можу відчинити. Вочевидь щось із замком трапилось. А мені дуже треба додому якнайшвидше потрапити. Хочу матусі сюрприз зробити – генеральне прибирання у всій хаті.

– Ну, сюрприз так сюрприз... – сказав Їжак, дістаючи з рюкзака залізну маслянку. (Тому що це був не просто Їжак, а справжній МАЙСТЕР-НА-ВСІ-РУКИ). Обережненько налив декілька краплинок мастильця в отвір замка.

– Клац! – двері гостинно відчинились.

– Дякую тобі, друже! – мовив Зайчик.

– Нема за що! – відповів Їжак, а потім додав:

– А замок треба все-таки не забувати змащувати, – і пішов собі далі.

Іде собі, аж тут – Лиска на пеньку сидить, у лапах туфлю тримає і гірко-гірко плаче.

– Чого плачеш, руденька? – запитав її.

– Як же мені не плакати, коли я зламала на туфлі каблука, а мені сьогодні на сцені виступати з Вовком – танго танцювати!

– Ну, цій біді можна зарадити, – сказав Їжак, дістаючи з рюкзака молоточок з гвіздочками. (Адже, як ви вже знаєте, це був не просто Їжак, а справжній МАЙСТЕР-НА-ВСІ-РУКИ).

– Цюк-цюк! – і каблук на своєму місці, як там і був.

– Гарного тобі виступу! – побажав Їжак зраділій Лисичці на прощання і почимчикував своєю дорогою.

Перед тим, як потрапити додому, він ще встиг полагодити Сові окуляри, в яких відлетіла дужка – ніяк стало бідній мудрі книги читати, а Ведмедеві – телевізора, а то він ледь не пропустив чемпіонат з боротьби. (Не варто, напевне, нагадувати, але це був не просто Їжак, а справжній МАЙСТЕР-НА-ВСІ-РУКИ)... Коли Їжак прийшов додому, його зустріла зажурена Їжачиха.

– Що трапилося? – запитав її Їжак. – Пожежа, землетрус чи потоп? (Хоча він і був справжній МАЙСТЕР-НА-ВСІ-РУКИ, а все ж проти таких бід не дуже й попереш).

– Набагато сумніше: наші діти-їжаченята зовсім відбилися від рук. Нічого робити не хочуть! Мене не слухають! Про уроки забули: все б їм розважатися та в комп'ютерні ігри грати! Наш будиночок перетворився на велике звалище сміття.

– Ехе-хе! – сказав Їжак і дістав зі свого рюкзака... (ні-ні, не пасок і не лозину, бо він був все ж не тільки МАЙСТЕР-НА-ВСІ-РУКИ, а й люблячий татко...) і дістав кожному їжачкові по маленькому віничку та торбинці для сміття. Вони спочатку тільки чмихали носиками, та що поробиш – усі так усі.

– Ну ж бо, разом допоможемо матусі з прибиранням! – собі він витяг віничок побільше. – Раз, два, три! Прибирати почали!

До самого вечора виносили сміття їжачки. Зате коли будиночок засяяв чистотою, Їжак витяг із рюкзака багато грушок-дичок для своєї родини і заходився варити компот. А поки варив – грав на сопілці веселих пісень. Їжачиха з їжаченятами сміялись і плескали в долоньки. Мабуть, тому, що їх татко був не просто Їжак, а...

Сюрприз для шефа

Ця історія трапилася одного погожого ранку на кухні ресторану «Зелений папуга», коли його шеф-кухар Маркіян Сильвестрович пішов на базар по свіжі продукти. Сковорідка, яка висіла на гакові над плиткою, раптом зіскочила і впала просто на стіл:

– Гу-уп! Сьогодні у шеф-кухаря День народження! І ми, тобто увесь посуд, повинні його привітати.

– Як же ми його привітаємо?! – задзеленчали тарілки з ложками, а разом з ними – усі каструлі, ножі та навіть дерев'яна копістка. – Ми тільки кухонне начиння!

– Отож-бо й воно, що кухонне. У кого будуть які пропозиції?

– Я пропоную зробити для нього салат! – обізвався ніж із широкою ручкою. – Це буде смачно і корисно – вітаміни все ж!

– Тобі аби тільки щось різати... – заперечила терка. – Я б натерла для нього картоплі та зробила деруни. З'їсть шеф-кухар деруни, та ще й зі сметаною, скаже: «Оце так смакота!».

І тут сковорідка знову взяла слово:

– Усе це дуже добре, але ж День народження без пирога – не свято.

– Точно! – загомоніли всі.

Тільки-но зібралися випікати, гульк – а молоко де? Усе є: і борошно, і яйця, і цукор, а от головного, без чого не зробити смачного крему для коржів, – немає. Ну що тут маєш робити! Зажурився посуд: хто носики повішав, хто вушка, друшляк навіть через дірочки хлипати почав. Раптом чують:

– Ну от, розвели сирість! А ще кухня називається, зразок чистоти і порядку!

Велика сіра ворона сіла на підвіконня і голосно каркнула:

– Кар! Мене звуть ворона Краля! Я вам залюбки допоможу, як свого часу мені допоміг ваш шеф-кухар, визволивши від пазурів нахабного кота.

– Як же ти нам допоможеш? – заторохтіла кришкою каструля. – Адже нам, згідно з рецептом, потрібне не просто молоко, а обов'язково домашнє, з-під корови, бо інакше пиріг вийде несмачний.

– Не хвилюйтеся! – вигукнула ворона Краля. – Хоч у місті й важко знайти корову, але є у мене в зоопарку знайома буйволиця, і вона неодмінно дасть мені молока для пирога. Усім відомо, що буйволи і корови – близькі родичі...

– Нічим не можу тобі зарадити, – сумно сказала знайома буйволиця вороні Кралі. – Так, у мене справді є молоко, але нікому його здоїти.

Подивилася ворона на свої коротенькі крила, зітхнула, аж раптом бачить – у сусідньому з буйволами загоні мавпа розгулює з бананом у руках.

– Еврика! – зраділа Краля. – Ось хто стане в пригоді! – і підлетіла до мавпи.

– Шановна пані Мавпо, – звернулася до неї, – чи не могли б ви подоїти буйволицю? Мені дуже потрібно її молоко, з нього зіб'ють крем для пирога на День народження мого друга – шеф-кухаря Маркіяна Сильвестровича.

– А що ти мені за це даси? – єхидно спитала Мавпа, ковтаючи банан.

– Ех, – каркнула ворона Краля, стягуючи зі своєї лапки мідну каблучку, – тримай!

– Зараз-зараз, – промимрила Мавпа, натягнувши каблучку на мізинчик. –
Ось тільки руки з милом ретельно помию...

Коли Маркіян Сильвестрович повернувся з базару, на столі, вкритому бі-
лесенькою скатертиною, на нього чекав великий духмяний пиріг.

– Хто ж це для мене сюрприз зробив? – здивувався шеф. А посуд:

– Дзень-дзелень, дзень-дзелень! З Днем народження, Маркіяне Сильве-
стровичу!..

Як же все-таки приємно робити приємне іншим.

Чистотівки

Си, си, си – у Оксани дві коси
Рі, рі, рі – на калині снігурі
Жа, жа, жа – є колючки у йоржа
Ав, ав, ав – котик мишку упіймав
Щу, щу, щу – ось цибулька до борщу
Ло, ло, ло – скрізь дороги замело
Че, че, че – скоро сонце припече
Рох, рох, рох – поросятко їсть горох
Ця, ця, ця – козушок вдягла вівця
Ту, ту, ту – пароплав пливе в порту
Рип, рип, рип – під ногами снігу скрип
Бра, бра, бра – назбирав ховрах добра
Ич, ич, ич – розпушив хвоста павич

Вив-вив-вив – Сава риби наловив,
Улі-улі-улі – зварив юшку у каструлі.
Щав-щав-щав – друзів нею пригощав,
Айте-айте-айте – всі за стіл сідайте.
Жки-жки-жки – беріть швидше ви ложки.
Лили-лили-лили – друзі юшку їли,
Чали-чали-чали – «Смакота!» – кричали.
Ухар-ухар-ухар – Сава справжній кухар!

Шет-шет-шет – загубився мій планшет,
Ати-ати-ати – де тепер його шукати?
Цята-цята-цята – в шафі відчиняв дверцята,
Коні-коні-коні – подивився на балконі,
Рнув-рнув-рнув – та під ванну зазирнув.
Тра-тра-тра – старша підійшла сестра,
Нила-нила-нила – і мені все пояснила,
Вала-вала-вала – твій планшет я заховала,
Тав-тав-тав – більше щоб книжки читав!

Метелик над лужком літав,
Веселу пісеньку співав:
– Літо-літо-літечко,
Золоте намистечко!
Хто із сонечком встає –
Той намистечко знайде!
Прокидайтесь, малюки, –
Не залежуйте боки!
Вибігайте з хати
Ранок зустрічати.
Висипала дітвора
Та із кожного двора,
І по срібній по росі
Босоніж побігли всі.
Дитячого сміху дзвіночки
Лунають в полях і садочках,
І сонце ясне променисте
Подарувало намисто.
Літо-літо-літечко,
Золоте намистечко!
Це метелик рано встав,
Пісню сонечкові склав.
Велике йому спасибі!

Покотились писанки по дворі,
Заспівали пісеньку дітворі:
– Вчора ще яєчками ми були,
Поки добрі руки нас не взяли.
Розписали писачком руки нас –
Покривали фарбою напоказ.
Розсміялись дітлахи, загукали:
– Ви в бабусиних руках побували.
Вчила нас бабусенька малювати,
Щоб Великдень з писанками зустрічати!

Мріяв червоний трамвай:
– От би автобусом стати –
У далекий поїхати край
І колесами вітер здіймати.
А жовтенький автобус собі:
– На трамвай хочу перетворитись,
Щоб по рейках, мов по землі,
Міг по колу тихенько котитись.

Сонце, сонце, запалай,
На промінчиках зіграй!
Під мелодію твою
Все розквітне у гаю,
Скрізь струмочки задзюрчать,
Будем весну зустрічати!

Перепілки в деркача
Танцювали ча-ча-ча.
Хвостик верть,
Хвостик круть –
Наш таночок не забудь.

Тільки вечір настає,
Цвіркун скрипку дістає.
Хоч не видно скрипаля,
Чути пісеньку здаля.

Сів Рябко за рояль
І натиснув на педаль,
Клавіші торкає,
Вальс собачий грає.
Тірлі-тірлі, льолі-льолі –
Скоро їде на гастролі.

Тітонька Корівонька
На базар ходила.
«Тітонько Корівонько,
Що ти там купила?»

– Купувала віника
Для нашого Півника,
Сковорідку для Кота,
Для Сірка – сирка.

А для себе в самий раз
Я придбала контрабас.

Що в молоці?

В молоці волошки сині,
Теплий літній дощик,
Пісні срібні солов'їні,
Полуниці горщик.
В молоці є вітер, сонце,
Хмари і тумани,
Неба чистого віконце
І усмішка мами.

Мавпа з мапою у лапах
У людей питає:
– Як до Африки потрапить,
На яким трамваї?
Може, краще на байдарці
Або дельтаплані?
Повезу я рідній мамці
Карасів в сметані!

І чому це у класі сміються?
Навіть вчитель від сміху присів.
То казав я, що миші несуться
І полюють вночі на котів.

Гриць – майбутній чемпіон.
Він іде на стадіон.
– А чому вертався?
– Та... ліфт поламався.

Сер Чорний Пітер –
Відважний пірат!
У нього є з чорним вітрилом
Фрегат,
А також папуга,
Який не мовчить,
А голосно слово «Карамба!»
Кричить.
Бере Чорний Пітер
На абордаж,
Носить з пістрами
Саквояж,
Пісню співає страшну –
«Йо-хо-хо!»,
І порох сухий у мушкета
Його.
Одне лише Пітера
Дуже лякає
І завжди на землю його
Повертає:
– Петро Коваленко,
До дошки іди!
«Плаваєш» знову
За партою ти!

* * *

Ой, у лісі розруха –
Впала з дуба муха.
На ведмедя впала.
Ногу відтоптала,
Він тепер кульгає,
Сльози проливає.

* * *

Дід Ведмідь гойда онука,
Тільки діда той не слуха.
Ви, дідусю, дайте меду,
То й засне онук як треба.
А без меду часу не гайте
І даремно не колихайте!

Ох!
Ми розсипали
Горох.
І не будемо
Збирати,
Підем краще
Танцювати.
Поки танцювали,
Кури все
Попідбирали.
Залишили тільки
Ох!
І влетить же за
Горох!

Матуся-китиха дитя присипляла,
Йому колискову тихенько співала:
— Спи, рідненьке китенятко,
Зовсім ти іще малятко.
Хоч і важче за слона —
В світі кращого нема.
Їсти як планктон почнеш —
Іще більше підростеш.

А ти знаєш,
Що я знаю,
Що ти знаєш,
Що я знаю.
Точно знаю,
Що ти знаєш
Те, що знаю
Точно я.

Про морозиво

У сніговій країні
Морозиво жило.
Каталось на крижині,
Ходило у кіно,
Але занудьгувало,
І, щоб побачить світ,
Взяло речей чимало
І сіло в вертоліт.

Торт-фізкультурник

Торт все схуднуть намагався,
Фізкультурою займався.
Коли ж гості навістили,
Самі крихти залишили.

Про що казала кільки

Запитали в кільки:
– Друзів в тебе скільки?
Говорила кільки:
– У томаті – кільки,
В морі ж, ніде правди діти,
Зроду всіх не полічити.

Борщ-танцюрист

Тілі-тілі-бом-ті-ті,
Борщ варився на плиті,
Ну а потім – ай-лю-лі,
Танцював він на столі.
Гуп-гуп, наче дід:
– Йдіть швиденько на обід.

Секрет

Розповім я вам секрет,
З чого робиться омлет,
Що кладуть у олів'є,
Додають у крем-брюле.
Здогадались, саме це –
Звичайнісіньке яйце!

Як зробився салат

Йшли томати, як солдати,
Із капустою воювати.
Узяли вони ножі
І були насторожі.
А капуста не дурна –
Шаблю в руки узяла.
Свись-блись, галас, ґвалт –
Добрий вийшов салат!

– Де був, Василю?
– У свині на весіллі.
– Чим вгощали?
– Ананасом,
Медом, сирником
І квасом,
Пампушками, вінегретом,
Галушками та омлетом.
Пригощалось все село...
Шкода, сала не було.

Про сирок

Біг сирок на урок
«Як зав'язувати шнурок»,
Та до школи не добіг,
На язик Катрусин ліг.
І не взнав тепер Сирок,
Як зав'язувати шнурок.

Загадки

Я на блискавці буваю,
У негоду захищаю.
(куртка)

Одяг ми для ваших ніг,
З нами ви і в дощ, і в сніг.
(взуття)

Натягніть мене на вуха –
Не злякає завірюха.
(шапка)

Щоб омлету вам зробити,
Спершу треба нас розбити.
(яйця)

Я духмяний, в дірочках,
А на смак – так просто ах!
(сир)

Спочатку я в окріп попав,
А потім вінегретом став.
(буряк)

Зі мною кожен бутерброд
Зазирає вам у рот.
(ковбаса)

Зелену травичку корівка жує,
Та біле мене вона людям дає.
(молоко)

На яблуньці ми зріли,
На сонці боки гріли.
(яблука)

А скажіть-но, любі діти:
Без чого юшки не зварити?
(риба)

Загадки з продовженням

Без вікон, без дверей,
Повна хата людей –
Веселих хлоп'яток,
маленьких зерняток.
У рядок вони лежать
І про себе говорять:
З хати нас виймайте
Та в землю саджайте!
Будемо ми виростати,
Модні жупани вдягати –
Блискучі, зелененькі,
Напрочуд смачненькі.
Хрум!

Сидить дівчина в коморі,
А коса її надворі.
Сидить і одне зітхає:
– Ніхто ж бо не визволяє!
Як прибігли тут малята,
Дружні хлопчики й дівчата,
Полонянку рятувати –
На світ божий витягати.
Та за косу її – смик...
Буде з носом сніговик!

Два кільця, два кінці,
Посередині цвяшок.
Все розріжуть молодці –
Хоч папір, хоч мотузок.
За тканину як беруться,
Між собою і не б'ються.
Чики-чики, чики-ці –
Ось для Ромчика штанці,
А для Галочки спідниця –
Що пилуки не боїться...
Хто із молодцями дружить,
Тому вони вірно служать!

* * *

Справ багато у сестричок,
У сестричок-рукавичок.
Треба ґанок підмітати,
Двір од снігу розгрібати,
Бабу снігову ліпити
І на гірку воду лити.
На санчатах вниз скотитись,
У заметі загубитись...
Та на пічці, та на пічці,
Та на пічці обсушитись!

* * *

На льоду стояли чоботи
І сварились.
На льоду стояли чоботи –
Ледь не бились.
Один говорив –
Йти направо,
А другий казав –
Йти наліво.
Направо!.. Наліво!..
Направо!..
І так цілий день
Без угаву...
Коли ж бо розбіглись
Вони захотіли,
То так на шпагат обидва
І сіли.

Шапка шубі шепотіла,
Шепотіла, шурхотіла:
– Шафу швидше відчиняй
Та про шарф не забувай!
За вікном зима кружляє
І до себе нас гукає.

Ой ти, светре, не лякай,
Мене більше не кусай!
Бо тебе я не боюся,
Як захочу – одягнуся.
Вийду-вийду погуляти,
На санчатах роз'їжджати!

– Про слово «штани»
Скажіть-но мені:
Воно в однині
Або в множині?
– На це, як годиться,
звідки подивиться.
Глянуть зверху – в однині,
Якщо знизу – в множині.

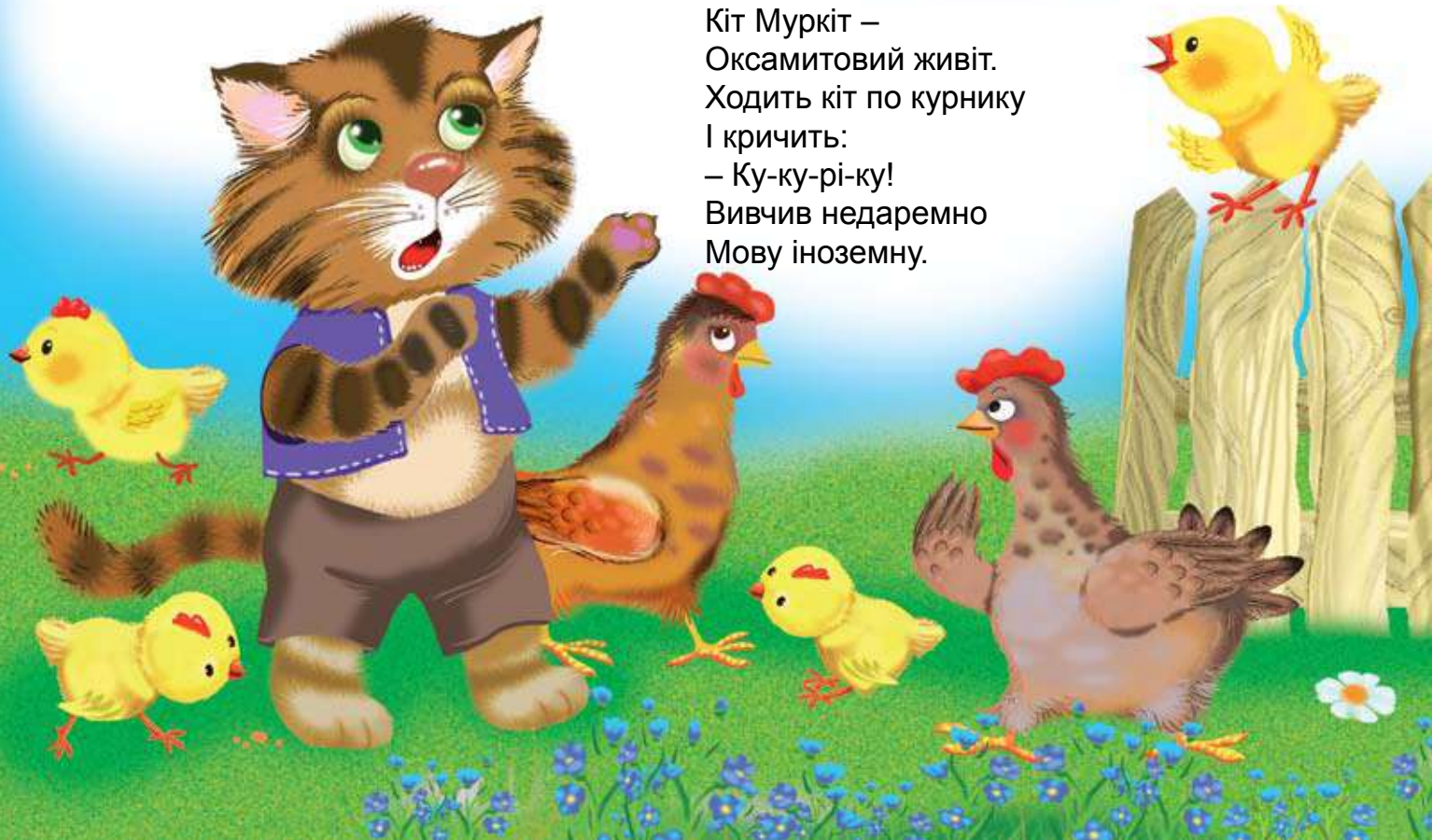
* * *

Риба раку говорила,
Говорила-булькотіла:
– Купи мені намиста,
Печеного тіста,
Солом'яну шляпку
І курячу лапку.
Козу, барана і теличку,
А також нову косметичку.
І тоді ти врешті-решт
Мене заміж поведеш.
Відповів на це їй рак:
– Походжу я краще так.

* * *

Кіт Муркіт –
Оksamитовий живіт.
Ходить кіт по курнику
І кричить:
– Ку-ку-рі-ку!
Вивчив недаремно
Мову іноземну.

* * *

Курочка Чубарочка,
Гарна господарочка,
По двору ходила,
Діточок водила.

Знайшла старшому проса,
Не задирав щоб носа.
Знайшла середньому жита,
Припинив щоб тужити.

А молодшому маленькому
Курчаті рябенькому
Упіймала хробака,
Танцював щоб гопака.

* * *

Як Лисичка-молодичка
Прикрашлася,
Золотою стрічкою
Запліталася.

– Вийди, вийди, Півноньку,
Погуляти,
На вечірню зіроньку
Поспівати.

* * *

Молоточок цюк, цюк,
Дзвін луною ходить,
Старий Дядечко Пацюк
Котоловку робить.

Котоловка не проста, –
Вона кожного кота,
Що до нори влізає,
Хапає миттю за хвоста
І з носом залишає.

Стережіться, коти, стережіться,
Не підходьте до нори, схаменіться!

* * *

Я роботи не боюсь:
Стріну її лише –
Зразу спати укладусь,
І вона облишить.

Яка риба краща?

«Краща риба... – ковбаса!» –
Кажуть Мурчик і оса,
Петрик, Оля і Ганнуса,
Дід Кіндрат і тітка Дуся.
Можна їсти в бутерброді,
Можна їсти на городі,
Можна їсти просто так.
Ковбаса – це не судак!

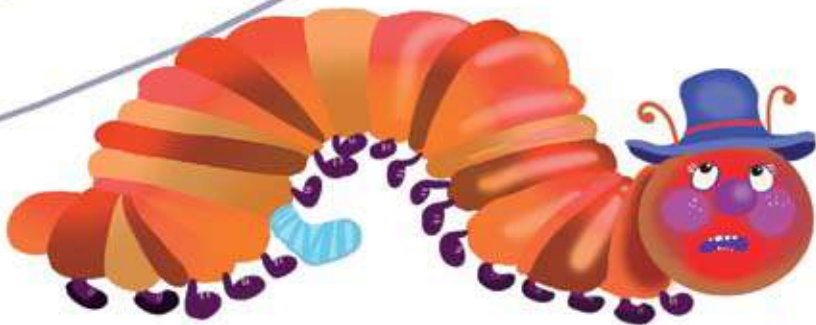
Виє біля хати
Сірий Вовчик-братик:
– У-у-у, у-у-у,
Ну ніяк я не збагну,
Чому місяця коса,
Наче з салом ковбаса?

Я бачив солоного зайця.
Він дірку од бублика їв.
А смалений вовк
У червоних сап'янцях
Бурулькою сіно косив.
Цікава Варвара літала,
І рак засвистів на горі.
Авжеж, я побачив чимало
У червні в зимовій порі.

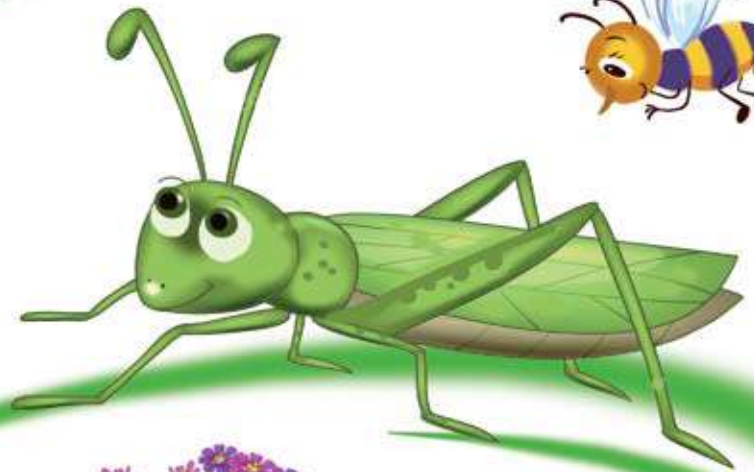
Павутину плів павук,
Працював у вісім рук:
Двома креслення робив,
Двома прялочку крутив,
Двома нитку витягав,
Всюди нею заснував,
А іще двома умився,
Коли трошечки стомився.

Чому кульга сороконіжка?
Розболілась в неї ніжка –
На двадцять восьму справа
Соснова голка впала.

Ось так коник-стрибунець!
Ну такий вже молодець –
Вперся ніжками у землю,
Перескочив через греблю,
А тоді як засюркоче –
Чемпіоном стати хоче!

* * *

Сонечко на гілку сіло,
Вусами заворушило:
— Попелиці, стережіться,
Їсти листя не годиться!

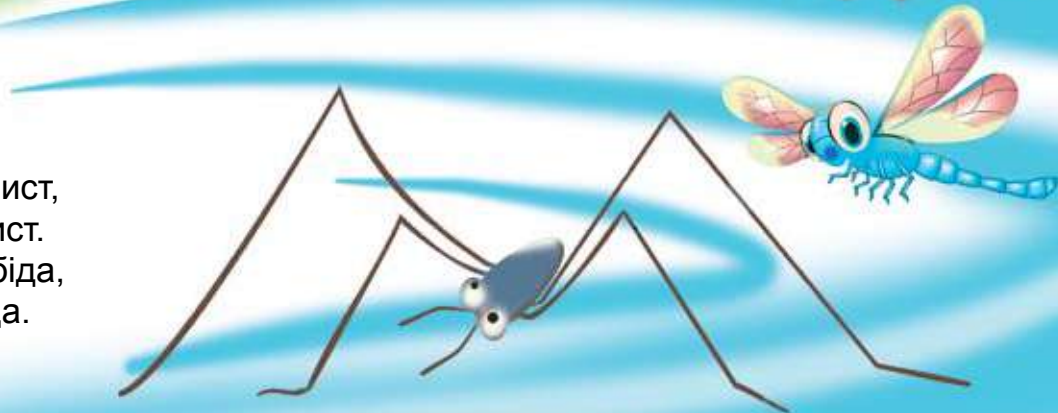
* * *

Що за славні трударі
Встають рано на зорі,
Хату з паличок будують
І до вечора працюють?
Шкідники їх обминають,
Як побачать, то тікають.

* * *

Водомірка – фігурист,
До катання має хист.
Нема льоду – не біда,
Бо згодиться і вода.

– Бу-бу-бу, –
Бубнить сова.
– Розболілась голова.
Миші цілий день снують,
Мені спати не дають.
Ну, стривайте,
Уночі
Буде вам
На калачі.

А у Кума Сонечка
Є красуня донечка.
Така вже маленька,
Така вже кругленька,
В червоній хустині
У цяточках.
Ну така вже миленька,
Ну така вже гарненька
У Сонечка донечка-
сонечаточка.

На світанку Бабі Жабі
Запашний букет кульбаби
Дарували онучата –
Зелененькі жабенята.

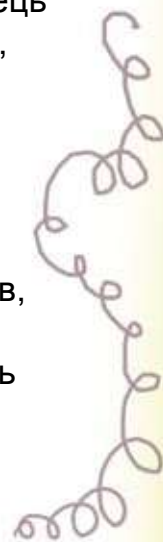
У бабусі ж іменини,
І тому уся родина
З поздоровленням прийшла,
Подарунків нанесла.

* * *

Взяв маленький баранець
Величенький гребінець,
Зробить зачіску хотів.
Чухав, чухав,
Аж упрів.
Поламалися зубці
Об уперті баранці.
Цілий день він так стояв,
Непричесаний зітхав.
І з тих пір наш баранець
Не бере вже гребінець.

* * *

У калюжі, наче жбан,
Розвалився Пан Кабан.
Пролітай скоріше, мухо,
Бо в калюжі він по вуха.

**Вірш про те, що подумав
дресирувальник,
коли поклав свою голову
до пащі тигра**

Стало темно, неначе вночі.
Тихо на лавах сидять глядачі,
Ікла потилицю трохи лоскочуть –
Мабуть, капканом зімкнутися хочуть.
Та лише скомандую «гоп» і «алле» –
І тигр одразу відпустить мене.
А чому? – секрет простий:
Я давно для нього свій.
Навіть хижак, що пазурі має,
Цінує того, хто його поважає!

Від трикутника кути
поділили три коти,
кожному коту по куту,
кожному куту по коту.

Коло по колу покотилось,
коло в колі зупинилось.

Ромб румбу танцював,
ромб руба ставав.

Пітон на сонці грівся,
У **КОЛО** закрутився.
От дива так дива –
Зникли хвіст і голова!
І тепер, як не крути,
Їх у колі не знайти.

Рано-вранці носоріг
Нагострив **ТРИКУТНИК**-ріг.
Згодом він замість лопати
Рогом землю став копати.
Величезний вириг рів,
Анітрохи не упрів.

Вихвалявся бегемот:
– На **КВАДРАТ** мій схожий рот,
Усілякого добра
В ньому вміститься гора.
Дужче як відкрию рота,
То запхну ще й... бегемота!

Сьогодні в мамі свято,
Луна веселий сміх.
На кухні я і тато –
Готуємо пиріг.

Татусь мій місить тісто,
А я збиваю крем,
І зовсім нам не тісно,
Коли коржі печем.

Дарма, що тісто в вусі,
І в борошні стільці –
Почули від матусі:
– Які ж ви молодці!

*Вітаємо
Матусю!!!*
♥

А моя матуся – справжня чарівниця!
Може, як захоче, враз перетвориться
На Снігуроньку, Джульєтту,
Рибку Золоту...
Розповім ще по секрету –
Навіть на Бабу Ягу!
Словам моїм не вірите?
Ви до театру йдіть
І там їх перевірите.
Квиток лише візьміть!

Канючив мало не щодня
В батьків я цуценя,
І ось здалась моя рідня –
Собаку маю я.
Хоча мій песик ще малий
І зовсім неслухняний,
Він буде справжній вартовий,
Шукач бандитів славний.

Сині руки, ніс та вуха –
Не впізнає дідусь онука:
– Наче Вова... Ні, не Вова –
Не було у нас такого.

Може, це пілот ракети,
Гість з далекої планети,
Син відважних марсіан,
Синій, наче баклажан.

Або, може, замість мила
Хтось комусь продав чорнила,
І тепер не впізнаю
Я кровиночку свою.

Обізвалось онуча:
– Це, дідусю, справді я!
На шовковиці сидів
І від неї посинів.

– Так он воно що!

І в тім, що нас нагородять,
Його буде заслуга...
Та поки мушу прибирати
Калюжі після друга.

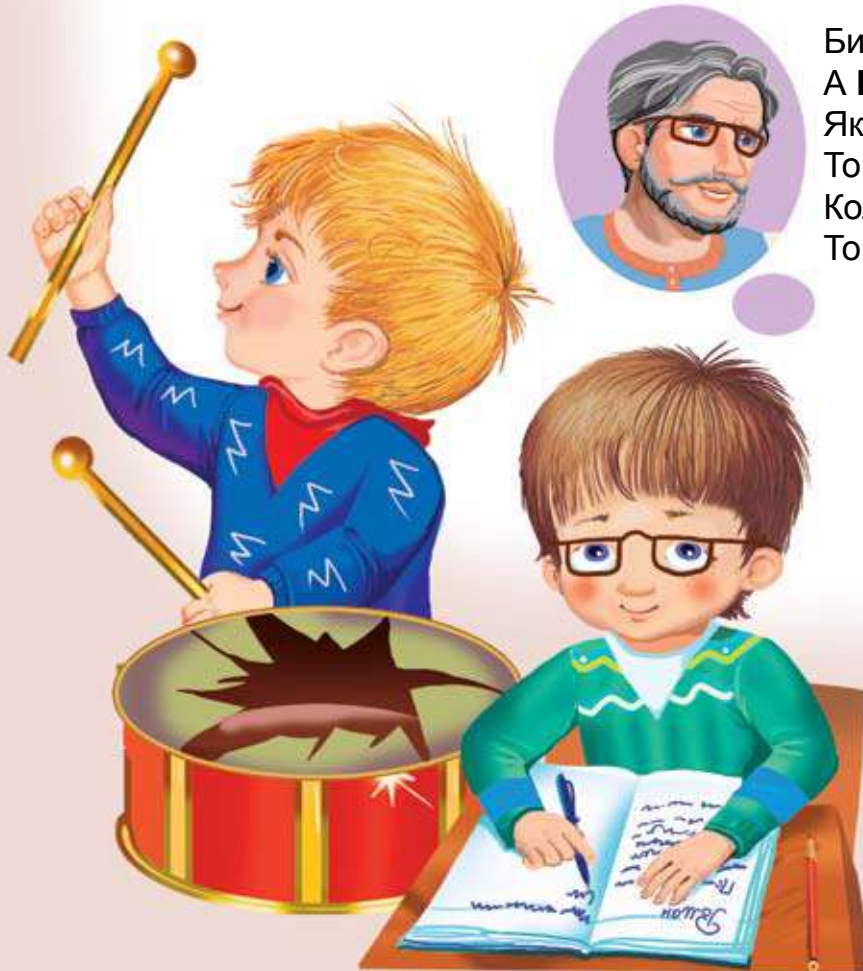
Звичайна **ручка** –
Цікава штучка,
Нею можливо
Не тільки писати.
Якщо торкнеться
Дитяча **ручка**, –
Навіть шпалери
Розмалювати...
Не доведеться батькам сумувати.

Тимка питали батько й **мати**:
– Коли почнеш ти розум **мати**,
Облишиш байди свої бити,
Дарма за партою сидіти?
Тимко казав:
– Тоді почну,
Коли... на пенсію піду.

Бив Богдан у барабан,
А **Роман** писав **роман**.
Як Богдан бив в барабан,
То Роман писав роман.
Коли ж луснув барабан,
То скінчився і роман.

Ні сіло ні впало –
Забрало пропало.
Куди покотилось?
Хто його **забрало**?
Як же тепер воювати?
Як же мух перемагати?

* * *

У курник заходить **ласка**:
 – Добрий день, будь ваша **ласка**
 Дать яєчок, якщо в змозі,
 Бо вже гості на порозі.
 Кажуть кури:
 – Ко-ко-ко,
 Пийте краще молоко.

* * *

На березі крук сидів,
 Дивні речі говорив,
 Що на березі лини
 Носять драпові штани
 І танцюють краков'як,
 Аплодує їм черв'як.

* * *

Спочатку **ув'яз** у багнюку,
 А потім **у в'яз** гальмував,
 Збив з тітки Тамари перуку,
 Сполохав чотирнадцять гав.
 І довго Сірко заливався –
 Від нього утік на горіх.
 Ось так я уперше катався
 На роликах нових своїх.

* * *

Казали мені зайці:
– Це було **уранці**,
Як **у ранці** кіт сидів
І Настусі говорив:
– Я сиджу вже тут відколи!
Віднеси мене до школи:
Пішов грамотний пацюк,
Не впіймати без наук.

* * *

Ти прокинься, моя доню,
Протри оченятка,
Принесла тобі в долонях
Сіре кошенятко.
Ми пограємо з ним трішки,
Молочка наллєм
І **про три** сіренькі мишки
Віршика складемо.

* * *

Тік потік через **тік**,
Через поле з гаєм.
Упав кіт у потік,
До людей гукає:
– Ой, витягуйте мене,
Киньте коло рятівне.

* * *

У Марії **коса**
Довга та білява,
А в Андрія **коса**
Гостра, не іржава.
Одна коса – для стрічки,
А інша – для травички.

* * *

Що за пташка прилетіла,
Землю крилами **накрила** –
Крилами сніжними,
Білими і ніжними.
То зима-голубонька –
Наша білогрудонька
На крила ставала,
В гості завітала.
Привезла нам Новий рік,
І ялинку, і пиріг,
Біле, чисте поле
І Різдво Христове.

* * *

В жаби виникла **ідея**
(Цілий день носилась з нею),
Як на південь полетіти
Черевце своє погріти.
Вночі сіла на літак:
Стриб-стриб, квак-квак.
А на південь прилетіла,
То... пінгвінів там зустріла.
Довго причитала
І одне питала:
– І де я опинилася,
І де я помилилася?!

* * *

З хмари воду хтось **злива**,
Всюди землю залива.
Зливо, годі тобі лити,
Пора нас і пожаліти.
Або дай хоч капелюха,
Вже промочили ми по вуха.

* * *

Говорила Ната
Братові Кіндрату:
— Скоромовку не **зубри**,
А зі мною повтори:
Зубри — не ізюбри.
Бродять в лісі зубри,
А ізюбри по горах
Бігають, мов по долах.

* * *

Десятий **поверх**.
Дах.
Поверх даху
Птах.
Поверх птаха
Сонце —
Світить у віконце.
Я пейзаж цей намалюю
І матусі подарую.

* * *

Ніч. Хоч очі **виколи**.
Місяць в хмарах спить.
До сичихи Віхоли
Пугач гуготить:
– **Ви коли** прокинетесь?
Темно вже над гаєм.
Летімо розімнемось –
Мишей полякаєм.

* * *

Скажіть-но мені, друзі,
Де **сонце** спить вночі?
Можливо, десь на лузі,
А може, на печі?
– Знайшов що запитати!
Де спить, і взагалі,
У сонця **сон** – **це** дбати
Про інший край землі.

* * *

Сіли на **підводу**,
Їхали по воду.
Як з гори котилися,
В річці опинилися.
І пішли **під воду**
Рятувать підводу.

Осінь. Пісня журавлина
Лине над полями.
Намалюю я картину
Жовтими листками.
Будуть в ній
Мій дім і школа,
Стежка, що побігла,
І розсипана довкола
Журавлина стигла.

Вийдіть з дому рано, рано,
Ви йдіть зразу прямо, прямо,
Потім поверніть направо,
Потім вліво,
А тоді
Кукурікніть разів двісті
І торкніться голови.
І опинитеся в місці...
Куди тільки що прийшли.

Такса у таксі сідала.
— Яка **такса**? — запитала. —
Можу кісткою віддати,
Можу бліх вам поганяти.
Відвезіть мене в кіно,
Ось почнеться вже воно.

* * *

Брати Іван, Степан, Микола
Збираються **брати** у школу
Вудочку з гачками,
Бляшанку з черв'ячками,
Закриху з риб'ячим жиром
Та три бутерброди із сиром.
Будуть ловити знання –
Напевно, не навмання.

* * *

Бусол полетів на **став**,
Половити рибку **став**,
Та піймав він тільки жабу,
Черевика і кульбабу.
Сів зажурений на пень.
Ох, зірвався рибний день.

* * *

Як від нашого порога
Утікала в ліс **дорога**.
Ми дорогу ту шукали,
Цілий день її гукали:
– **Дорога** дорого,
Озовись, небого!
Ти у лісі пропадеш,
Бур'янами поростеш.
Вийди, не ховайся,
Додому повертайся.

* * *

У мисливця Гриця
Капустяна рушниця,
Приклад з морквини,
Набої з горобини.
Як полювати Гриць ходив,
То рушницю зайчик з'їв.
Ось вам **приклад** того,
Що було та загуло.

* * *

Виростала бараболя –
Будемо ми рити,
Посварились Толя й Оля –
Будемо мирити.
Чвари, чвари, розступіться,
Толя з Олею мириться.

* * *

Вчора бачив **робота**
Без одного чобота.
Він на вулиці стояв,
Дітям кульки надував.
Чудова **робота** у робота
Без одного чобота.

* * *

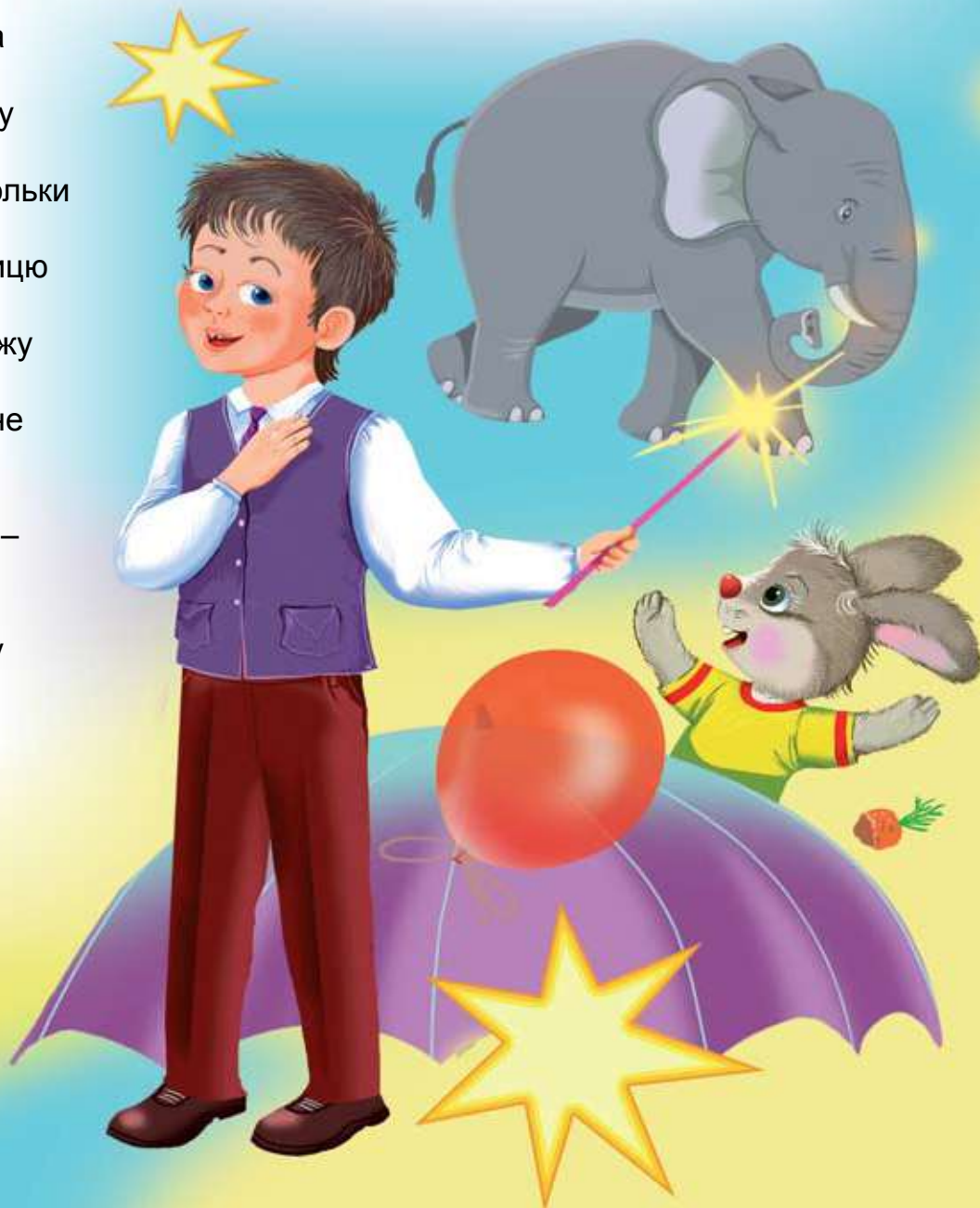
Стояв **замок** на горі,
Жили в замку комарі,
Як гуляти вилітали,
На **замок** все зачиняли.
Раз ведмідь на замок ліг,
І замок не допоміг.
І з тих пір всі комарі
На болоті сплять в траві.

Розповідь Юрка Горобченка, учня 3-Б класу Турумбурумської загальноосвітньої школи Юних чаклунів, про свою чарівну паличку

* * *

Є у мене паличка
Чарівна:
Перетворить муху
На слона,
Зробить з парасольки
Дельтаплан,
Прожене хурделицю
Та буран.
А коли слова скажу
Чарівні –
З-під землі дістане
Все мені!
Лише з двійки –
Ніде правди діти –
Їй «дванадцять»
Ніяк не зробити!
Виправляє двійку
Навчання,
А ніяке не
Чаклування!

Про бляшанку і не тільки...

На березі річки бляшанка лежала,
Не просто лежала – усім заважала.
Її на природі хтось вправно відкрив,
А потім порожню в піску залишив.
«Яке неподобство! Не люди, а свині!!!
Отримати травму можна дитині!!!» –
Так тітонька в шапочці заголосила
І доньку на шию собі посадила.
Сказав чоловік на матраці: «Ганьба!
Не вчили когось прибирати хіба?!»
А потім журналом обличчя накрив,
На весь пляж за мить він одну захропів.
«Сміття хто кидає – їх треба карати!» –
Довкола усі заходились кричати.
Бляшанка одна та бляшанка друга –
Виросте справжня сміттева гора!..
Хлопець малий бляшанку підняв,
Її у пакет для відходів поклав.
А потім пакет куди треба відніс
І пісню веселу мугикав під ніс.
А в пісні були тій чудові рядки:
Нехай будуть чисті завжди річки,
І сяють без бруду лани та гаї,
А також думки і твої, і мої!

Казав Миколка Заєць:
– Я – справжній індіанець!
І з півника пір'їну
До чуба причепив.
– А чи тобі відомо, –
Спитала в нього Тома, –
Живуть де індіанці,
З яких вони країв?
– Про це напевно знаю,
У школі все ж буваю!
Їх дім на мапі світу
Я в... Індії знайшов.
І Соколине Око
Стрімким бадьорим кроком
Під регіт під дівочий
У свій «вігвам» пішов.

Борошно на себе
Якщо не висипати,
Об підлогу яйця
Якщо не розбивати,
Замість яблук пальці
Якщо не нарізати,
Збити цукор з яйцями
Якщо не забувати,
І без форми тісто
Якщо не випікати...
То можна неодмінно
Шарлотку вам зробити
І нею всю родину
Удосталь пригостити!

– Чи любиш ти, Петре, природу?
– Аякже! Звичайно, люблю.
Учора, коли йшов по воду,
Зламав я рогатку свою.

я В ПРИРОДУ

– Вчишся як, Глафірко? –
Онуку дід питає.
– На самі п'ятірки, –
Дівчинка зітхає.
– Не сумуй даремно,
Дуже то похвально.
– Так у нас система
Дванадцятибальна.

дідуся

– Знову в тебе двійка?
– То через Андрійка.
– А при чому тут Андрій?
– В нього почерк замалий.
Намагався я списати,
Та ніяк не розібрати.

Глафірка

Андрій

15.05

Тато каже:

— Ай, яй, яй!

Ну який же ти кисляй!

Наче варений сидиш,

За столом їси і спиш.

Відповів я тату:

— Кисіль у цьому винуватий.

Коли треба його поїдати,

То одразу хочу я спати.

Було це в мезозої.

Ліз ящір по секвої,

До самої верхівки

Дістатися хотів.

Ні разу не спіткнувся,

У пір'я одягнувся,

Від гілки відштовхнувся

І в небо полетів.

На землю він дивився

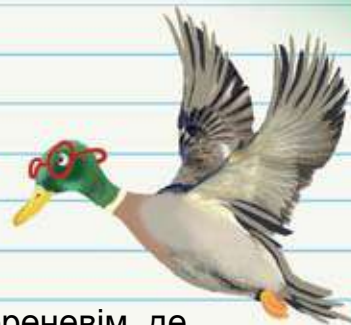
І нісся на крилах...

Ось так, мабуть, з'явився

На світі перший птах.

Веселий правопис

Якщо не зрозуміти, чи «**е**», чи «**и**» писати у складі кореневім, де наголос пропав, це **слово замініть** ви без зайвих теревенів, щоб **склад ненаголошений із наголосом став**.

Приклад:

Вербá косу заплітала

І намисто одягала:

«**Вéрби**, сестрички,

Біжімо до річки!

Там я чула новину:

Обирають Міс Вербу!»

Коли приголосний звук вам не розібрати, то не треба на свій слух зразу нарікати. **Форму слова замініть з приголосним злим, щоб стояв він в одну мить перед голосним**.

Приклад:

Кіт точило ухопив,

Кігті ним півдня гострив.

Кожен **кіготь** шліфував,

Поки той не заблищав.

«Вийди, мишко, мур-мур!

Подивись на манікюр!»

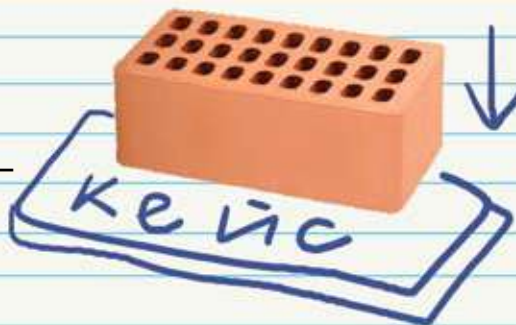

Якщо звуки **к, п, т, х, ф** корені слів починають, тут без сумніву, сміливо **префікс «с»** вживають.

Приклад:

Сказав Іван: «**С**питав Степан –
Стерпіти, мабуть, не зумів:
«Навіщо під цеглу **с**ховав чемодан?» –
«У кейс **с**формувати хотів!»

Коли **приголосні** в слові інколи **збігаються**, і язик на рідній мові ледве повертається – приголосні зайві швидше прорідить і для вимови слово собі в цей час спростить.

Приклад:

Дочекались нового ми тижня
І купили новий проїзний,
Щоб побачить ученого крижня,
Що приїхав у цирк обласний.

ВЕСЕЛІ ТЕСТИ

1. Якщо товариш твій плеєр узяв і ненароком його поламав, маєш що тоді робити?

- а) синець йому набити;
- б) до вечора ридати;
- в) прості слова сказати: «З ким такого не буває, дружбі це не заважає!»

2. За обідом щоб сидіти, спершу треба що зробити?

- а) помити руки з милом;
- б) kota дражнить «дебілом»;
- в) повітріщати очі і кричати «Їсти хочу!»

3. Коли прохають батько й мати іграшки поприбирати, скажете які слова?

- а) болить в мене голова;
- б) навіщо прибирати? Завтра ж буду знову грати!
- в) не хвилюйтесь – я трішки пограю і обов'язково усе позбираю!

Кроманьйонка-мати
Синочка збирала,
Надвір погуляти
Його виряджала:
– Вдягни з мамонта кожуха,
Обережно ніж чіпляй,
Більше стріл візьми для лука
Та про спис не забувай.
І не здумай запізнитися,
Тримай ноги у теплі...
Ну коли ж уже скінчиться
Кам'яний вік на землі!

Під землею щось кипить,
І вирує, і пашисть,
І клекоче, і гуркоче,
На поверхню дуже хоче.
Може, кухар борщ варив –
Кришку щільно не закрив,
І тому обід тікає,
Скрізь окропом поливає?
Або праску хтось ввімкнув
І про неї геть забув?
І тепер вона шкварчить,
І тепер вона сичить?
Можна навіть не гадати –
То вулкан облишив спати,
З надр земних на білий світ
Полум'яний шле привіт.

Тести з безпеки:

Якщо незнайомці вам дзвонять у двері:

- а) гостинно запросите їх до оселі;
- б) надінете маску вовка і завиєте;
- в) нізащо дверей не відкриєте.

Якщо хулігани вас перестріли:

- а) закричите «Повбиваю!» щосили;
- б) прийоми покажете їм з карате;
- в) розвернетесь мовчки і втечете.

По темноті як потрібно ходити?

- а) на себе багато прикрас начепити;
- б) пісні веселі гучно співати;
- в) ніколи самим, а завжди з проводжатим.

На вулицю мобілку з собою берете:

- а) щоб бачили і чули – поважне йде цабе;
- б) давати всім дзвонити, бо не жадного я;
- в) щоб на зв'язку зі мною була моя сім'я.

Чужий хтось пропонує в машині підвезти:

- а) не стану опиратись – усе ж не пішки йти;
- б) візьму свою рогатку і фари розіб'ю;
- в) відмовлюся рішуче і далі сам піду.

Довелось свідком злочину стати:

- а) треба негайно галас здійснити;
- б) за грудки злочинців трясти;
- в) дорослим розповісти.

Підказка («а» і «б» до біди доведуть, «в» підкаже вірну путь)

– Куди щоденника подів? –
Мишка татусь спитав.
– Я гуманойда зустрів,
І той його забрав.
– Навіщо здався він йому?
Самі лиш двійки там!
– Щоб налякати ним рідню
І довести батькам:
Даремно сердяться вони
За навчання таке,
Бо на планеті на Землі
Ще гірший учень є!

Я НЕ НАЙГІРШИЙ
УЧЕнь у Всесвіті!

Де щоденник?

– Молодчина в нас Тарас,
До школи не спізнився.
– Бо сусідів пес якраз
На дорозі стрівся.

Гав!

Злий пес →

Анаграми

Антон колекцію збирав –
Значки всюди купував.
І тепер їх у Антона
Не кілограм, а ціла... (тонна).

Літо сказало: «Годі вам, діти,
Біля комп'ютера днями сидіти!
Йдіть надвір гуляти сміло –
Здоровішим стане...» (тіло).

Силач на арені штангу підняв,
Над головою крутити почав.
У залі овація справжня була –
Бо обертам тим не було і... (числа).

Банка з горохом на стежці лежала.
Лежала, лежала, але не пропала –
Її підібрав товстий, наче жбан,
Для поросяток ікластий... (кабан).

Марш духовий оркестр заграв,
Під нього бадьоро я крокував,
Доки не впав під «Бам-ба-ра-бам».
Ось так і з'явився на коліні... (шрам).

– **Шарф** пов'яжи! – сказала матуся. –
Дуже за горло твоє я боюся.
Ти на погоду все-таки зваж,
Коли на котлети куплятимеш... (фарш).

Коні по степу стрімко летять,
Вершники в сідлах на конях сидять.
Кричить режисер їм: «Стоп! Не воно!»
Ох і нелегко ж знімати... (кіно).

— **До побачення**, хмаринко, —
Каже крихітка-краплинка. —
Хочу я з дощем пролитись
І на море подивитись.

— **Хай щастить** тобі, дитинко, —
Побажала їй хмаринка. —
Ти до моря прогуляйся
І додому повертайся.

Дощик весело шумів
І краплинці лопотів:
— Ну, малесенька, **бувай**,
Привіт морю передай!

Клен маківкою кивав,
Мандрівницю проводжав:
— **На все добре**, біжи
Й про мене морю розкажи.

— **До зустрічі**, — дзвінко струмочок дзюркоче. —
Побіг би до моря з тобою охоче,
Та вдома чекає роботи багато:
Треба звірят і пташок напувати.

Гукала річка крізь пороги:
— **Зичу щасливої дороги!**
Ти до моря скоріш доберись
І від мене йому поклонись.

А в синьому морі справжні дива —
Маленька краплинка сестричок знайшла:
— **Прощайте** навіки, самотні всі дні,
У морі з краплинками жити мені.

Та сонечку з моря напитись схотілось,
І знову краплинка вгорі опинилась.
І чули внизу: — Мандрів я не боюсь!
Бувайте здорові, я ще повернусь!

УДК 811.161.2(07)

М14

Майборода О.

А ти знаєш, що я знаю. Казки. Веселі вірші. Загадки.-
Кам'янське.- Видавничий дім «Андрій».- 2017.- 80 с.

Художник: Вікторія Дунаєва

Літературний редактор і коректор: Дмитро Кубанов

Макет, верстка: Сергій Троценко

Відповідальний за випуск: Наталія Ялова

ISBN 978-966-2947-27-4

*Книга видана за підтримки депутатів
Кам'янської міської ради
О.Залевського та І.Максимовича*

ТОВ «Видавничий дім «Андрій»
Свідоцтво ДК 2533 от 21.06.2006
51900, Дніпропетровська обл., м. Кам'янське, пр. Василя Стуса, 12/13
тел.: +38(0569) 56-06-01, +38 (067) 638-85-17

© Видавничий дім «Андрій», 2017

© Майборода О., 2017

© Дунаєва В., 2017

